

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Martin Zoltán ügyvéd (7623 Pécs, Garay J. utca 32/a. fszt.4.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Kiss Ferenc Kálmán ügyvéd (1012 Budapest, Logodi utca 24.) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2007. szeptember 24. napján kelt 11.P.20.214/2007/24. számú ítélete ellen az alperes által 25. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2004. november 19-én közúti balesetet szenvedett. A balesetet okozó gépjármű felelősségbiztosítással nem rendelkezett, ezért a felperesnek a balesettel okozati összefüggésben bekövetkezett kárát az alperes köteles megtéríteni.

A felperes a baleset során a has és a mellkas zúzódását, az arc zúzódását, agyrázkódást, a nyaki gerinc rándulását, májrepedést, jobb oldali lég-, valamint vérmellt, a jobb térd zúzódását, valamint a jobb oldali sípcsont térdizület végének törését szenvedte el. A balesetben elszenvedett sérülések maradandó fogyatékkal járókkal gyógyultak. A máj sérülése miatt étkezési, alkoholfogyasztási szokásait meg kellett változtatnia, az agyrázkódásból következően gyakori fejfájásban szenved, nyaka időnként bemerevedik, ami a gépjárművezetésnél akadályozza. A nyaki sérülés miatt a jobb végtagjában időnként kisugárzó fájdalmak, zsibbadások jelentkeznek, szexuális aktivitása is csökkent. A lépcsőn járás egyenetlen talajon elnehezült számára, csakúgy, mint a jobb láb hajlítása, terhelésnél erős fájdalom jelentkezik, munkájában és szabadidős tevékenységében

egyaránt korlátozza. A hatodik munkaóra után végtagpanaszai fokozódnak. A korábban űzött kézilabdát, labdarúgást, síelést abba kellett hagynia. A baleset után fél évig mankóval közlekedett és legalább másfél évig erősen sántított. Pszichés állapota is megváltozott, a balesetet követően egy-másfél évig állt fenn közepesen súlyos pszichés károsodás, amely a pszichoterápiás kezelés hatására enyhe fokúra mérséklődött. Várhatóan ez a jövőben megszűnik, azonban fokozott munkavállalási kényszer és élettempó alakult ki, amely a továbbiakban rizikótényezőt jelent.

A felperes bőrgyógyász szakorvosként az X Általános Orvostudományi Karának Bőrklinikáján dolgozott a baleset időpontjában teljes munkaidőben, jelenleg részmunkaidős alkalmazott és részmunkaidőben az XY Kft. gazdasági társaság keretében húsz órában orvosként dolgozik. Az orvosi hivatás gyakorlásában a feladatok megfelelő ellátásához a baleset előtti állapothoz képest komolyabban oda kell figyelnie, ehhez többleterő kifejtése szükséges. A balesetből visszamaradt egészségkárosodása következtében munkaképesség-csökkenése 36 %-os mértékű.

A balesetet követően a felperes 2005. februárjában állt ismételten munkába, addig táppénzes állományban volt.

Az alperes 2007. május 22-én 2.500.000 forint nem vagyoni kártérítést a felperesnek megfizetett.

A felperes keresetében - az alperes által peren kívül megfizetett összegen felül - 2.500.000 forint nem vagyoni kártérítés, annak a baleset napjától járó kamatainak, a már teljesített 2.500.000 forintnak a balesettől a kifizetés napjáig járó kamatainak a megfizetésére, valamint 2005. február 1-től az ítélelhozatalig terjedő időre a havi keresetének 36 %-át kitevő jövedelempótló járadék és 42.300 forint vagyoni kár megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset jogalapját nem vitatta, álláspontja szerint azonban a kifizetett 2.500.000 forint nem vagyoni kártérítés alkalmas a felperest ért hátrányok kiegyenlítésére és jövedelempótló járadék címén a munkaképesség-csökkenés mértékét elismerve, többleterő kifejtése miatt a felperes keresete 20 %-ának megfelelő havi 26.311 forint megfizetését vállalta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.500.000 forintot és ennek 2004. november 19-től járó kamatait, valamint a 2.500.000 forintnak 2004. november 19-től 2007. május 22-ig járó késedelmi kamatát, 422.190 forint hátralékos jövedelempótló kártérítést, és 2007. október 1-től havi 37.713 forint jövedelempótló kártérítést, valamint 42.300 forint vagyoni kártérítést, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperesnek a baleset során elszenvedett sérülései 36 %-os munkaképesség-csökkenést okoztak. A felperes így csak ereje megfeszítésével tudja a korábbi munkáját ellátni, mely erőfeszítés mértéke a

munkaképesség-csökkenés mértékével azonos, ezért az alperest a felperes átlagkeresete 36 %-ának megfelelő összegű jövedelempótló kártérítési járadék megfizetésére kötelezte a Ptk.356.§-ának (3) bekezdése alapján a Legfelsőbb Bíróság 45. számú polgári kollégiumi állásfoglalására is figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a balesetkori ár- és értékviszonyok figyelembe vételével a felperes nem vagyoni kárának az enyhítésére 4.000.000 forint a megfelelő összeg, ezért az alperest az általa kifizetett 2.500.000 forinton felül további 1.500.000 forint - és kamatai - megfizetésére kötelezte.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása és a további nem vagyoni kártérítésben való marasztalásának mellőzése, valamint a jövőben fizetendő kártérítési járadéknak havi 26.311 forintra való leszállítása, a lejárt baleseti járadék megállapításának mellőzése érdekében az alperes fellebbezett.

A felperes a másodfokú eljárásban érdemi nyilatkozatot nem tett.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helyes következtetést levonva, az irányadó anyagi jogszabályoknak megfelelő helyes érdemi döntést hozott. A másodfokú bíróság a kifejtett indokokkal is egyetért.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a felperest ért nem vagyoni hátrányokat és helyesen állapította meg azt az összeget, amely a nem vagyoni hátrányok pénzbeli kiegyenlítéséhez szükséges.

A nem vagyoni kártérítés összecszerúságát alapvetően az határozza meg, hogy a hátrányoknak más nemű, körülbelül egyenértékű előnnyel, pénzzel történő kiküszöbölésére és kiegyensúlyozására legyen alkalmas, szükséges és elegendő (34/1992. (VI.1.) AB határozat). A felperest ért hátrány kiegyensúlyozására alkalmas összeg meghatározása során figyelembe kell venni, hogy az egészséges és fiatal felperest ért baleset súlyos következményei jelentős részben egész életére fennmaradnak, a felperest arra kényszerítik, hogy az életmódját megváltoztassa. Mindezen hátrányok számba vétele, a konkrét testi és lelki károsodás értékelése mellett a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kárpótlás összegének leszállítására.

Alaptalanul kifogásolja a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta ítéletének indokolásában megjelölni, hogy az ítélethozatalkori vagy a baleset bekövetkeztékori értékviszonyok figyelembe vételével állapította-e meg a nem vagyoni kártérítés összegét. Az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldalának 4. bekezdésében rögzítette, hogy a baleset bekövetkezésének idején érvényes ár- és értékviszonyok figyelembe vételével látta a 4.000.000 forintot olyan összegnek, amely a felperest ért valamennyi sérelem nem vagyoni hátrányainak enyhítésére

megfelelő. Ebből következően az általa hivatkozott jogszabályok alapján helytállóan kötelezte az alperest a baleset bekövetkeztétől késedelmi kamat megfizetésre is.

Alaptalanul hivatkozik az alperes a fellebbezésében arra is, hogy az orvos foglalkozású felperes 36 %-os munkaképesség-csökkenése nem irányadó a többleterő kifejtés mértéke tekintetében, hiszen túlnyomórészt szellemi munkát végez a felperes, amelyben a balesetben elszenvedett sérülések ilyen mértékben nem gátolják.

Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított és az orvosszakértői véleményen alapuló tényállás szerint a felperesnek a baleset maradványaként nem csak a fizikai terhelhetősége, de a szellemi teljesítőképessége is változott, komolyabb odafigyeléssel - ebben a részben pedig többleterő kifejtésével - tudja csak a munkáját ellátni. Utal a másodfokú bíróság arra is, hogy a felperest az elszenvedett agyrázkódás miatt gyakori fejfájások gyötrik, amely ugyancsak jelentős nehézséget okoz munkájának ellátásában.

Az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott Ptk.356.§-ának (3) bekezdése szerint a balesetért felelős személy javára nem vehető figyelembe az a kereset, amelyet a balesetet szenvedett személy a balesetből eredő jelentős testi fogyatékosság ellenére rendkívüli munkateljesítménnyel ér el. A felperes munkaképesség-csökkenésével arányos mértékű többleterő kifejtésére kényszerül ahhoz, hogy a baleset okozta hátrányok ellenére a munkáját a korábbiak szerint ellássa, ezért az alperes által fizetendő jövedelempótló járadék összegét leszállítani nem lehet.

A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján - fellebbezett részében - helybenhagyta.

A felperes képviselője a másodfokú eljárásban cselekményt nem végzett, így költsége sem merült fel, ezért a perköltségről az ítéletáblának határoznia nem kellett.

Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5.§-a (1) bekezdésének d) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a sikertelen fellebbezéssel felmerült másodfokú eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14.§-a értelmében az állam viseli.

P é c s , 2008. március 13.

Dr. Lábady Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró